

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Кюстендил, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

при участието на секретаря Вергиния Хр. Бараклийска
като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно гражданско дело № 20221500500473 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл.ГПК.

С решение №260336/01.12.2021г. на Районен съд – Дупница по гр.д. №712/2021г. по иск с правно основание чл.45, ал.1 ЗЗД, предявен от М. И. В., ЕГН ***** от гр.Р. срещу Д. А. Щ., ЕГН ***** от гр.Р., ул. “*****” и И. Х. И., ЕГН ***** от гр.Р., ул. “*****” последните двама са осъдени да заплатят на ищеца, сумата 10 000 лева, обезщетение за неимуществени вреди за нанесена средна телесна повреда, ведно със законната лихва от 19.08.2018г., като иска за сумата над 10 000 лева до 20 000 лева, е отхвърлен като неоснователен. Ответниците са осъдени да заплатят на ищеца разноски за производството възлизащи на 500.00 лева, а по сметка на Бюджета 160 лв. разноски и 400 лева, държавна такса. Преписи от решението са връчени на ответниците чрез пълн. адв. Ю. Д. на 13.12.2021г. В срока за обжалване е подадена въззивна жалба с вх. №268460/15.12.2021г. от ответниците Д. А. Щ., ЕГН ***** от гр.Р., ул. “*****” и И. Х. И., ЕГН ***** от гр.Р., ул. “*****”. В жалбата се твърди немотивираност, незаконосъобразност и противоречие на обжалваното решение с изискванията на материалния закон и процесуалните правила. Сочените пороци са обосновани със следните доводи: в обжалваното решение не е посочено каква е защитната теза на ответниците, доказателствените искания, които те са направили. Не са обсъдени приетите по делото доказателства и при един общ прочит на съдебния акт, остава неясно предприели са изобщо ответниците някакви процесуални действия; съдът не е взел предвид представените доказателства – от НАП, за това, че като служител във фирма „*****“ ЕООД ищецът не е ползвал отпуск поради временна неработоспособност след деня на инкриминираното деяние,

както и с показанията на свид.Г. И.а, сочеща, че М. е бил на работа няколко дни след случая, като е карал дърва, не е бил гипсиран, а само с 1 превръзка.Въз основа на изложените обстоятелства и липса на мотиви се твърди необоснованост на решението, относно размера на дължимото обезщетение, което не е съобразено и с посочения от вещото лице срок за възстановяване от 25 дни.Твърди се, че размерът на дължимото обезщетение е неоснователен, недоказан, прекомерно завишен, несъответстващ на разпоредбата на чл.52 ЗЗД при приемане, че за определяне размера на дължимото обезщетение, се отчитат всички обстоятелства – тежестта на обвинението, данни за физическо състояние и негативни последици, претърпени от лицето и времето, необходимо за възстановяване.Като порок на решението е визиран и факта, че съдът не се е произнесъл по искането за присъждане на разноски по компенсация. Като съществено нарушение на процесуалните правила е визирана липсата на доклад по делото в съответствие с предвиденото в чл.146 ГПК, не е разпредЕ. доказателствената тежест.Иска се отмяна на решението и решаване на спора по същество.

Препис от жалбата е връчен на ищеца в първоинстанционното производство.Писмен отговор не е подаден.

С определение №70 от 09.02.2022г. съдът е прекратил въззивното производство, изпращайки делото на районния съд, за осъществяване на производство по чл.248 ГПК.На 12.04.2022г. е постановено определение №260031 с което е оставена без уважение претенцията на ответниците за присъждане на разноски по компенсация.Жалба срещу определението не е подадена.

Жалбата е допустима.

На основание чл.269 ГПК - въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Според доводите в жалбата, изложението в исковата молба и при липса на отговор на въззивната жалба, спорът във въззивното производство се концентрира в преценка на обстоятелствата по делото, относно вида и характера на неприятни изживявания свързани с причинени виновно на ищеца от ответника при побой вреди, времетраене на неприятните изживявания, срок на възстановяване и съответствието на присъденото обезщетение с оглед принципа на справедливост, съгласно чл.52 ЗЗД.Искания за други процесуални действия и събиране на доказателства във въззивното производство не са направени.

Вземанията се основават на следните твърдения:в резултат на нанесения побой на ищеца са причинени фрактура/ счупване/ на втора дланна кост на лява ръка – пълна, разместена през цялата и долна половина, довело до трайно затрудняване на движението на левия горен крайник, настъпили в резултат трайно затруднение в движенията на лява ръка.Също увреда на левия крак, счупване на пета ходилна кост и охлузвания, отоци и кръвонасядания по цяло тяло.На засегнатите крайници била наложена гипсова имобилизация. Последици – възпрепятстван е бил да изпълнява задълженията си и да ходи на работа, претърпяла е физически болки, психически дискомфорт, срам и унижение, че е пребит на улицата.

С влязла в сила присъда – с определение от 06.11.2018г. на Дупнишкия районен съд по нохд№1544/2018г. е одобрено споразумение, с което Д. Щ. и И. И. са признати за виновни, за това, че на 19.08.2018г. (около 3:00ч) в гр.Р., обл.Кюстендил, ул.“Д.Б.“ (в близост до сградата на бившето ТВУ) в

съучастие, като съизвършители са причинили средна телесна повреда на М. В. от гр.Р., изразяваща се във фрактура на втора дланна кост на лява ръка – пълна, разместена през цялата и долна половина, довело до трайно затрудняване на движението на левия му горен крайник – престъпление по чл.129, ал.1 вр. с ал.2 вр. с чл.20, ал.2 НК- арг. чл.300 ГПК (влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца и чл.383, ал.1 ГПК -одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда.

Счупване на пета ходилна кост в ляво, без разместване с наложена гипсова мобилизация е посочено в медицинско свидетелство №145/2018г., относно извършен на 20.08.2018г. преглед, както се сочи – данни за временно зашеметяване, с липса на спомен за моменти от и след инцидента, охлузвания по теменна област, раничка на лява вежда с кръвонасядане и оток по гърба на ръката и ходилото в дясно, охлузване по лигавицата на устна кухина и оток в долната част на бузата в ляво, оток по тила, кръвонасядане зад ляво ухо.В удостоверението е посочено, че описаните увреждания са причинили временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Резултат на образно изследване от 19.08.2018г. е отрицателен относно травматични промени при КАТ на глава.

В отговора на исковата молба не са коментирани подробно посочени в исковата молба увреди на ходило – пети.Изложените в исковата молба фактически обстоятелства са оспорени, визирана е липса на яснота по периода на временна неработоспособност, работил ли е към онзи момент, бил ли е в отпуск поради временна неработоспособност, за какъв период от време, какъв е срокът за възстановяване от наранявания на ръката, оспорва се гипсова мобилизация.

Със заключение вх.№267652/15.08.2021г., потвърдено от вещото лице в с.з. се сочи възможността от побой да бъдат получени следните травми:фрактура ОСИС метакарпи две манус синистра, фрактура осис метатарзи пет педис синистра, охлузване по теменна област с р-ри 9/7 см., охлузване чело р/ри 6/2 см, рана лява вежда 2/4 см с хематом на ляво око, охлузване устна кухина в ляво срещу 4-5 зъби, с р/ри 4/10 мм, хематом с диаметър 8 см, по среда на долна част на тила ,кръвонасядане с р/ри 2/1 см. зад лява ушна мида, разлят оток по задна повърхност на ляво рамо, охлузване с 2/1 см. по гърба на дясна ръка, охлузване с неправилна форма р-ри 9/6см. под капаче на ляво коляно, кръвонасядане с диаметър 4 см. под капачето на дясно коляно, кръвонасядане с диаметър 4 см., под капачето на дясно коляно, под гръбна страна на горна трета на лява предминшица – овален участък 6/5 см., охлузване на кожата от косо разположени на 5-6 мм, охлузване с диаметър 1.5 см. по гръбна страна дясно ходило в близост до глезена с хематом, около него с диаметър 6/4 см.В с.з. вещото лице потвърждава наличие на фрактури осис метакарпи – фрактура на метаркапалната област на ръката, на крака , не на пръстите, а *по – навътре*, в т.нар метатарзални кости, където е получена фрактурата.Вещото лице потвърждава необходимостта от гипс, сочи, че пациентът е бил гипсиран и освободен, както времетраене на гипсовата интервенция за срок от 25 дни.В заключението посочва, че нараняванията са източник на болки, отшумяващи за 205дни, време през което болките са били силни,ограничения на движения на засегнати области,ощадящ режим през време докато трае мобилизацията, необходимост от последваща рехабилитация, с пр.гане на оздравителните мероприятия болките намаляват, като за период от около 4-5 месеца, фрактурата по лява метакарпална област и лява тарзална област създава затрудняване на движенията, голям дискомфорт, сринато качество на живот.Медицинският специалист не изключва и психическо разстройство.Прогнозата за в бъдеще е

добра, с възможност по лява карпална, лява метатарзална област да останат болки до 1-2 години, при претоварване, при преумора, които да напомнят за преживяното страдание.

Заклучението не е оспорено. Разпитаната свидетелка Д. В. а заявява, че след побоя на съпруга ѝ, след обаждане от полицията, посетила съпруга си болницата, ръка и крак били счупени, глава наранена с **мозъчен оток**. Заявява, че периодът на възстановяването му продължил 4-5 месеца, както и за оплаквания от съпруга ѝ и към момента, пиел обезболяващи, антибиотици, лекарства за главата, 1.5 месеца бил с гипс, не можел да се обслужва, помагала му майка му. Заявява, че съпругът и работи, като международен шофьор, както, че отпуск не е ползвал, тъй като току що бил започнал работа.

Свид. Г. И. а майка на ответника И. И. заявява, че ищецът бил провокирал инцидента, както, че около 10 дни след побоя е видяла въззивника, седейки пред магазин, според нея бил с превръзка на ръката, но не и гипс. Освен това при повторен разпит във въззивното производство свид. И. а потвърждава казаното от В. а, относно професията на М. В първоинстанционното производство тя заявява, че М. не е спирал да работи, карал дърва на частни лица, на РПК – Р. Около 2 – седмици след инцидента видяла пострадалия да кара камион, за превоз на дърва, около 5 куб.м., и няколко дни след това още веднъж, единият път бил със сина си.

На основание чл.154, ал.1, чл.155 и чл.156, ал.1 ГПК -всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Не е необходимо да се доказват факти, за които съществува установено от закон предположение.

Предвид изложените обстоятелства, и на основание чл.45 ЗЗД и при приложение разпоредбите на чл.154, ал.1, чл.155 и чл.156, ал.1 ГПК, съдът намира, че доколкото на ищеца е дължимо обезщетение, то присъденото такова е съобразено с критерия по чл.52 ЗЗД - обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. При преценка на подадената жалба, като взе предвид, че във връзка с твърдените телесни увреждания, като следствие от инцидента, фрактура на метатарзалната област на ръката, на крака, не на пръстите, а *по – навътре*, в т.нар метатарзални кости, където е получена фрактурата и останалите описани в заключението на вещо лице рани и охлузвания, оспорване във въззивната жалба липсва, т.е оспорването на твърдените в исковата молба фактически обстоятелства, съдържащо се в отговора на исковата молба не е потвърдено във въззивната жалба. Същите увреди първоинстанционният съд е имал предвид, както гипсова мобилизация за период от около 1 месец, невъзможност за служене с ръката и неудобства при определяне на обезщетение от 10 000.00 лв.

В съдебното решение не се съдържа изричен отговор на доводите на ответника, съдържащи се в отговора на исковата молба – касаещи размера на обезщетението, но на практика съдът е дал отговор на възраженията, посочвайки какви увреди приема за настъпили, какъв е срокът за възстановяване от тях, оспорва се гипсова мобилизация, като се сочи различие между гипсова имобилизация и поставени шини. Оспорването в исковата молба е свързано с липса на уточнение относно срока за възстановяване, ползван ли е във връзка с това отпуск поради временна неработоспособност, ност, трудова заетост на ищеца без да е посочил конкретни факти, период на възстановяване. Възраженията по размера на обезщетението също са свързани с обстоятелствата във връзка с ползвания или не отпуск за временна неработоспособност, и характера на причинените увреди..

Въпреки представеното писмо изх.№9101-09-90#1, от 14.07.2021г. в което е посочено, че не са били подавани данни за изплащане на обезщетение за временна неработоспособност, от дружеството с което се е намирал в трудови правоотношения към 19.08.2018г., при наличие на категорични

медицински сведения за настъпилите телесни увреди, свързани с гипсова мобилизация, със срок на възстановяване 25 дни, период на по интензивни болки и страдания около 4-5 месеца, за пълно възстановяване, за което е налице и влязла в сила присъда(за увреда на ръка) от липсата на сведения за регистриран отпуск поради временна неработоспособност , не следва извод, че настъпилите увреждания не са източник на неудобства - страните не спорят, че професията на пострадалия е свързана с управление на МПС, което без съмнение изисква добро състояние на горните крайници, От показанията на свид.И.а, която била видяла не повече от месец след инцидента пострадалия два пъти да кара камион натоварен с дърва, и с превръзка на ръката, а не с гипс по нейна преценка, могат да бъдат кредитирани единствено що се отнася до убедеността и, че е видяла пострадалия да кара камион, но не и за времето, когато го е видяла предвид погрешните и възприятия относно състояние на ръката му, различието в показанията и дадени при разпита и в първоинстанционното производство – където сочи период от 10 дни след инцидента когато е видяла пострадалия да шофира , а във въззивното производство период от около 2 седмици, няма месец.Близката родствена връзка на свидетеля с ответника не може да бъде изключена, като фактор оказващ влияние върху дадените показания, които с оглед заключението на медицинско лице, потвърждаващо гипсиране на двата засегнати крайника, са абсолютно погрешни ще се отнася до оценка състоянието на травмата - поставен гипс или шини.От факта, че не е бил издаден болничен лист могат да бъдат направени няколко заключения - че не е ползван отпуск, лицето въпреки уврежданията е ходело на работа(това пък може да е свързано с положени допълнителни усилия, съпроводени с допълнителни болки и неудобства или липса на каквито и да било неудобства и болки, което при медицинска експертиза, която е оспорена е малко вероятно) или поради някаква причина, неизяснена по делото не е бил представен на работодателя отпуск поради временна неработоспособност - доказателствената тежест за установяване на осъществилите се във връзка с този факт обстоятелства е на ответниците, такива доказателства не са представени.Не се доказва и съпричиняване..

В чл. 45 ЗЗД е предвидено, че всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Причинителят на вредите отговаря само за онези вреди, които са в причинна връзка с неговото виновно поведение. За вредите, които не са в такава причинна връзка, той не може да бъде държан отговорен. В чл. 51, ал. 2 ЗЗД е следван същият принцип. Законодателят е приел, че при съпричиняването на вредоносния резултат с участието на самия увреден виновно действалото лице следва да отговаря само за онези вреди, които са в причинна връзка с неговото поведение, но не и за последиците от поведението на увредения.

Според Постановление Постановление № 4 от 23.XII.1968 г., Пленум на ВС съдържащо задължителни указания, свързани с тълкуване и прилагане на закона, подлежат на обезщетение всички вреди, които са настъпили или ще настъпят като пряка и непосредствена последица на непозволеното увреждане.Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат **характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено**, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др.

Както следва от гореизложеното - конкретниката на обстоятелствата имащи значение за определяне на обезщетение в разглеждания случай – характер на настъпили увреждания, обстоятелства при които са настъпили –

по време на побой, т.е в резултат на умишлени и целенасочени действия, причинили болки и страдания, интензивни за период около 25 дни и неудобства за срок от 4- 5 месеца, с очакване за пълно оздравяване, но и източник на безпокойство, типично във всички случаи на увреждане на здравето, обстоятелствата при които е извършено деянието - брутално целенасочено посегателство върху телесна неприкосновеност на пострадалия, начинът на извършването му - побой, който неминуемо има отражение и върху психическото и емоционално състояние на адресата на физическото въздействие, свързано е и с преживяване на стрес,обосновават извода, че присъденото обезщетение от 10 000 лева не е прекомерно..При налични данни за останали към момента по тялото на пострадалия следи от увреждането – изкривявания, цикатрикси, засягане на походка или други подобни неприятни увреди би било дължимо обезщетение в по - висок размер.

На основание чл.86, ал.1 ЗЗД вр. с чл.84 т.3 ЗЗД -при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. основателно е искането за заплащане на обезщетение върху търсената сума, считано от датата на увреждането – 19.08.2018г. до окончателното изплащане.

С оглед на изложеното, обжалваното решение, правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от спора и разпоредбите на чл.78, ал.1 разноски на въззивника не са дължими.На ответника М. В. на основание чл.78, ал.3 ГПК се следват разноски в размер на 500.00 лв. платено адв.възнаграждение за въззивното производство).

Водим от горното и на основание чл.269 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260336/01.12.2021г. на Районен съд – Дупница по гр.д.№712/2021г. по описа на същия съд, в обжалваната част в която, на основание чл.45 ЗЗД Д. А. Ш., ЕГН ***** и И. Х. И., ЕГН ***** от гр.Р., ул. “*****” са осъдени да заплатят на М. И. В.,ЕГН ***** от гр.Р., ул. “*****” сумата 10 000 лева, ведно със законната лихва от 19.08.2018г. до окончателното изплащане, като обезщетение за претърпени от В. неимуществени вреди – болки страдания, неудобства, психически дискомфорт и унижение, следствие на нанесен му побой на 19.08.2018г. и причинени при побоя телесни увреждания – фрактура метакарпални кости лява ръка, фрактура метатарзални кости ляв крак, с гипсова имобилизация,охлузвания и рани по цялото тяло.

В частта, в която с посоченото решение №2603/01.12.2021г. постановено по гр.д.№712/2021г. по описа на Дупнишкия районен съд, искът е отхвърлен за сумата, представляваща разликата над 10 000.00 лева до 20 000.00 лв., решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА Д. А. Ш., ЕГН ***** и И. Х. И., ЕГН ***** от гр.Р., ул. “*****” да заплатят на М. И. В., от гр.Р., ул. “*****” разноски за производството, възлизащи на 500.00 лв.(заплатено адв.възнаграждение).

Решението подлежи на обжалване от страните с касационна жалба пред Върховния касационен съд в 1 - месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____